

TAMMI

Elly Griffiths

HERTTÄSSÄ

BRIGHTONIN MYSTEERIT

ELLY GRIFFITHS

Brightonin mysteerit -sarja:

Taikatempumurhat (2014, suom. 2024)

Savuverho (2015, suom. 2025)

Herttaässä (2016, suom. 2025)

Harbinder Kaur tutkii -sarja:

Muukalaisen päiväkirjat (2018, suom. 2022)

Murhan käsikirjoitus (2020, suom. 2023)

Särkyneen sydämen murhat (2022, suom. 2024)

Viimeinen sana (2024, suom. 2025)

Ruth Galloway -sarja:

Risteyskohdat (2009, suom. 2017)

Januksen kivi (2010, suom. 2017)

Jyrkänteiden reunalla (2011, suom. 2018)

Käärmeen kirous (2012, suom. 2018)

Korppikuningas (2013, suom. 2019)

Kadonneet ja kuolleet (2014, suom. 2019)

Aavekentät (2015, suom. 2020)

Siniviittainen nainen (2016, suom. 2020)

Maan alla (2017, suom. 2021)

Musta enkeli (2018, suom. 2021)

Kivikehä (2019, suom. 2022)

Lyhdyntajantat (2020, suom. 2022)

Ruth Gallowayn joulu (2012, suom. 2022)

Yöhaukat (2021, suom. 2023)

Lukittu huone (2022, suom. 2023)

Viimeinen leposija (2023, suom. 2024)

Elly Griffiths

HERTTAÄSSÄ

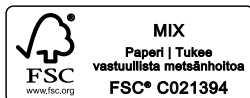
Suomentanut

Pauli Tapio

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *The Blood Card*

ilmestyi ensimmäisen kerran Isossa-Britanniassa 2016.

Copyright © 2016 by Elly Griffiths

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.

Suomenkielinen laitos © Pauli Tapio ja Tammi 2025

Kustantaja on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04- 5776-1

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Mandylle ja Heatherille

1

Lontoo, 15.5.1953

Satoi vettä, kun Max astui ulos uutisnäytöksestä, mutta sepä ei häntä haitannut. Hän oikaisi hattuaan ja painoi päänsä ylittäessään Piccadilly Circuksen. Pääkaupungin sade oli eri asia kuin maakuntien sade. Hän muisteli räntäisiä merenrantapromenadeja, tuulessa lepattavia läpimärkiä kansituoleja ja sunnuntai-iltapäiviä, joiden loputon harmaus oli kuin kiirastuli. Lontoossa punaiset linja-autot jatkoivat kulkuaan sateesta huolimatta, ja ihmiset puikkelehtivat liikenteen seassa. Ja jossain – tarkalleen ottaen Theatre Royal, Drury Lanella – Maxin nimi loisti suurin valaistuvin kirjaimin.

LONTOO VALMISTAUTUU KRUUNAJAISIIN. Niin luki lehtikioskien otsikoissa, ja vastaavia lööppejä oli julkaistu pitkin viikkoa. Hänen äskettäin näkemässään uutisnäytöksessä ei ollut muusta puhuttukaan: kulkuetta varten oli rakenteilla kaksikymmentäkuusi mailia katso-moita, kukkia kasvatettiin, pukuja ommeltiin. Moinen optimismi ja romantiikka tuntui hyvin epäenglantilaiselta. Max huomasi itse asiassa pitäneensä enemmän sodanjälkeisestä pulasta ja apeudesta. Viihdealalla tiedettiin vanhastaan, että teatterit täyttyvät, kun kansa on allapäin.

Vaikkei Maxilla nytkään valittamista ollut. Hänellä oli meneillään kahden viikon kiinnitys Theatre Royalissa, ykkösluokan teatterissa. Vastaavat keikat olivat nykyään

harvassa. Varietee teki kuolemaa. Vanhat merenranta-teatterit sulkeutuivat ja vanhat ammattilaiset joko jäivät eläkkeelle tai kituuttivat ammattitanssijoina ja bingoisäntinä. ”Eikä bingoisännän homma ole kuule helppoa”, oli Mahtava Diablo vakuuttanut hänelle. ”Pitää olla laskento hanskassa.” Yösydännä nämä viihdealan konkarit sitten sie-mailivat viskiä hammasmukeistaan ja etsivät syntipukkia, jotakuta, jota voisi syyttää heidän maailmansa romahtamisesta. Oliko Britannian kansa muuttunut? Hehän olivat äkkiarvaamatta kääntäneet selkensä Churchillille ja äänes-täneet valtaan sosialistisen hallituksen (vaikka nyt se vanha ukko oli taas vallankahvassa). Olivatko he yksinkertaisesti kääntäneet selkensä myös vanhoille viihdyttäjilleen ja ryh-tyneet etsimään jotain uutta? Vai pitäisikö syyttää uusia, armeijan viihdytysjoukoissa aloittaneita esiintyjiä, heidän käsittämättömiä vitsejään ja sotilaiden parissa hiottua sur-realistista huumoriaan? Heidän joukossaan Maxilla oli oma inhokkinsa: Tommy Cooper eli Sotamies Cooper, taikuri, joka mumisi ja kompuroi pitkin lavaa ja – mikä pahinta – teki temput tahallaan väärin. Ja kuitenkin ihmiset pitivät Tommy Cooperista enemmän kuin sujuvista, hyvin teh-dyistä taikatempuista. Sellaisista, jotka olivat tehneet Max Mephistosta maankuulun ennen sotaa.

Oli Maxkin muutaman mukillisen viskiä kumonnut, mutta hän kuitenkin tunsii todellisen vihollisen. Se oli soluttautunut olohuoneisiin ympäri maata. Tuo pöyhkeä, harmaa laatikko oli ensin hypnotisoinut Amerikan ja aivo-pesi nyt Britanniaa. (Maxin vanha kollega Tony ”Mieli” Mulhollandkaan ei olisi pystynyt parempaan.) Televisio. Päivän uutisfilmin mukaan yli puoleen maan kotitalouk-sista oli hankittu televisio kruunajaisten katsomista varten. Ennen pitkää televisio tekisi varieteesta selvän. Miksi läh-

teä teatteriin, kun voi istua kotona nojatuolissa ja tuijottaa tuota räpsyvää pientä ruutua? Koomikot kyllä pärjäisivät. Heille löytyisi sija radiosta tai tuosta paholaisen laatikosta. Mutta taikureiden loru oli loppu. Ketä kiinnostaisi katsoa televisiosta taikuutta? Sitä varten pitää itse olla paikan päällä. Pitää nähdä omin silmin, kun miekat pirstovat puuta, ja ihmetellä, miten tytön on mahdollista selviytyä, ja samalla kuitenkin tietää, että jotenkin hän vain selviytyy. Taikuus vaatii värejä ja musiikkia ja valoja ja kaksituhattapäisen yleisön. Pienellä mustavalkoisella ruudulla se ei ole mahdollista. Ei, taikurit katoaisivat yhtä varmasti kuin kaappiin astuva tyttö. Abrakadabra. Hyvästi.

Sitä odotellessa Maxilla oli meneillään kahden viikon kiinnitys Lontoossa, ja jokainen esitys oli loppuunmyyty. Hän oli menestyksensä velkaa huippusuosion saavuttaneelle joulufarssille Brightonissa kaksi vuotta aikaisemmin. Sen tuottaja, Bert Billington, omisti koko joukon teattereita ja oli ollut niin vaikuttunut Maxin roolisuorituksesta Abanazarina, Aladdinin konnana, että oli siltä seisomalta värvännyt hänet kiertueelle maan parhaisiin varieteeteatreihin. Maxin ura oli saanut tuulta siipiensä alle, ja Theatre Royal, Drury Lane oli tämän kaiken huipennus. Ei, hänellä ei todellakaan ollut valittamista.

Sade oli miltei loppunut. Max ohitti Criterion Theatren ja Cafe de Paris'n ajatellen joutilaita päiviä ennen sotaa, samppanjaa ja tanssityttöjä ja seisaaltaan aplodeeraavia smokkipukuisia yleisöjä. Cafe de Paris oli saanut suoran osuman Lontoon pommituksissa. Ken ”Snakehips” Johnson yhtyeineen oli kuollut niin kuin oli elänytkin: esiintymislavalla soittaessaan. Mutta niin kuin moni muukin asia, itse klubi oli selviytynyt ja luonut nahkansa, ja nyt sen mainostaulut mainostivat uutta yhtyettä, joka esiin-

tyisi juuri tänä iltana. Esiintyjien joukossa oli myös yksi niistä uusista koomikoista, Spike Milligan. Ehkä se merkitsi, että myös Max kykenisi sopeutumaan sodanjälkeiseen maailmaan. Mutta mitä hän tekisi, jos hän ei saisi olla taikuri?

Charing Cross Roadilla hän kohtasi pienen mutta intoimielisen väkijoukon erään uutisfilmejä näyttävän elokuvateatterin ulkopuolella. Muuan iäkäs nainen kertoi heidän jonottavan kuningattaresta kertovaan elokuvaan. Sen nimi oli Uljas ja onnellinen, ja sen oli määrä alkaa kuudelta. Max katsoi kelloa. Se oli viisi. Hän nosti hattuaan ja suuntasi kohti Trafalgar Squarea ja Strandia.

Hän oli majoittunut Strand Palace Hoteliin. ”Jos asuisit halvemmissa hotelleissa”, hänen ystävänsä Edgar oli sanonut, ”sinun ei enää koskaan tarvitsisi huolehtia rahasta.” Mutta Max oli saanut tarpeekseen halvoista hotelleista, merenrantakortteereista viiksekkäine vuokraemäntineen, pohjoisen nokisista rivitaloista ja Bristolin, Glasgow’n ja Edinburghin rapisevista rappauksista. Aina kun hän oli Lontoossa ja hänellä sattui olemaan rahaa, hän majoittui Strand Palaceen.

Hän astui art deco -tyyliseen aulaan tuntien itsensä luksusristeilijän matkustajaksi. Ehkäpä hän voisikin ylittää Atlantin. Hän voisi tehdä korttitemppuja kapteenin pöydässä ja viihdyttää tylsistyneitä leskirouvia kabareessa. Tai ehkei sittenkään.

”Herra Mephisto?” Vahtimestari lähestyi häntä kantaen kirjekuorta hopeatarjottimella. ”Eräs herra kävi etsimässä teitä iltapäivällä.”

Herra. Kyseessä ei siis varmaankaan ollut kukaan hänen kanssaesiintyjistään. Tuntien lievää mielenkiintoa Max avasi kirjekuoren ja löysi sen sisältä lapun.

Voisitteko soittaa minulle oheiseen numeroon niin pian kuin mahdollista? Asia on erittäin kiireinen. Oli myös käyntikortti. Preeglattu. Kenraali D. N. Petre DSO – eli kunnianarvoisen palveluksen mitalin saanut.

Maxia ei hevillä yllätetty, mutta nyt hän yllättyi.

Komisario Edgar Stephens vastaanotti puhelun työpaikallaan. Päivä oli ollut melko raskas. Hänen ryhmänsä tutki erään madame Zabinin (oikea nimi: Doreen Barton) kuolemaa. Ennustajaeukon ruumis oli ajautunut rantaan Palace Pierin huvittelulaiturin lähellä kaksi päivää aikaisemmin. Ruumiinavauksen perusteella oli mahdoton sanoa, oliko Doreen tyrkätty veteen vai oliko hän hypännyt. Hänen karavaaninsa oli laiturilla, joten periaatteessa hänen olisi ollut helppo kiivetä kaiteen yli ja hypätä kuolemaansa. Mutta miksi? Kollegat ja perhe kuvailivat Doreenia lempeäksi, elämäniloiseksi naiseksi. Laiturin ohjelmajohtajan Lou Abrahamsin mukaan tämä oli ollut ”maan suola”.

”Sitä luulisi, että meedio arvaisi, jos joku aikoo hänet nirhata”, sanoi rikosylikonstaapeli Bob Willis.

”Nirhata”, toisti rikosylikonstaapeli Emma Holmes. ”Yritätkö kuulostaa joltain partaveitsijengiläiseltä?”

Partaveitsijengit olivat terrorisoineet Brightonia 1930- ja 1940-luvuilla. Heidän toimintansa oli keskittynyt lähinnä laukkaradalle, ja heidät muistettiin kiristystoiminnasta ja järjestäytyneestä väkivallasta. Viime vuosina oli tosin vaikuttanut siltä, että jengit olivat menettämässä vaikutusvaltaansa uusille tulokkaille, tai sitten poliisit olivat päässeet niskan päälle järjestäytyneen rikollisuuden vastaisessa taistelussa. Edgar kannatti edellistä näkemystä, hänen pomonsa Frank Hodges jälkimmäistä.

Ei ollut mitään syytä olettaa, että madame Zabini olisi joutunut rikollisjengin uhriksi. Hänen surullisessa, turvonneessa ruumiissaan ei ollut merkkiäkään partaterien viilloista tai muustakaan väkivallasta. Oliko Doreen, jolle ”maistui joskus lasillinen”, kuten hänen miniänsä asian ilmaisi, yksinkertaisesti juonut liikaa ja pudonnut mereen? Edgar ei pitänyt ratkaisemattomista mysteereistä, mutta uhrin perhe tahtoi järjestää ”kunnolliset romanihautajaiset”, joten hänen olisi pian lopetettava tutkinta. Hän oli käymässä raportteja läpi, kun puhelin soi.

”Komisario Stephens? Täällä Petre, kenraali Petre.”

Ääni kuulosti jotenkin tutulta, ja hetkeksi Edgar palasi sodan alun kaoottisiin päiviin, kun kaikilla tuntui olleen tehtävä ja sotilasarvo ja oikeus ladella hänelle käskyjä.

”Tutkin erästä erittäin tärkeää kansallista turvallisuutta koskevaa asiaa”, ääni jatkoi, ”ja minun on välttämättä keskusteltava kanssanne.”

”Ai minun kanssani?” Parempaa vastausta ei Edgar siihen hätään keksinyt.

”Tehän olette se Edgar Stephens, joka palveli Horace Gormleyn porukassa sodan aikana? Niin sanotussa Taikuriryhmässä?”

”Kyllä.”

”Sitten minun on puhuttava juuri teille. Olen ollut yhteydessä myös Mephistoon.”

”Oletteko ottanut yhteyttä *Maxiin*?”

”Kyllä. Turkasen harmillista, että hänellä on joku show tänä iltana, eikä sitä ilmeisesti voi siirtää. Tapaan hänet täällä yhdeltätoista.”

”Ai yhdeltätoista tänä iltana?”

”Kyllä.” Kärsimätön äänensävy. ”Yhdeltätoista illalla lehdistösalissa, Whitehall kaksitoista. Kysykää minua.”

Edgar oli kysymäisillään, miten hän pääsisi Lontooseen yhdeksitoista ilman autoa, mutta hän epäili, ettei kenraali Petre paljoa piitannut sellaisista pikkuseikoista. Sitä paitsi hän oli ratkeamaisillaan uteliaisuudesta.

”Tulen sinne”, hän sanoi.

2

Edgar lähti Lontooseen sinä iltana tuntien jännitystä, joka muistutti häntä sodasta, vaikkei hän ollutkaan halukas sitä myöntämään. Hän ei halunnut päätyä sellaiseksi vanhaksi ukkeliksi, joka aina turinoi sotamuistoistaan. Sitä ei kuitenkaan käynyt kiistäminen, etteikö jatkuva kuolemanvaara olisi saanut muuta elämää loistamaan kaikissa sateenkaaren väreissä. Edgar oli kutsuttu palvelukseen vuonna 1939 hänen vietettyään vaivaiset kaksi lukukautta Oxfordin yliopistossa, jonne päästäkseen hän oli ponnistellut kovasti. Vuonna 1940 hänet oli lähetetty Norjaan osana liittoutuneiden siirtoarmeijaa. Tuo epäonnistunut sotaretki, jota olivat leimanneet kylmyys, uupumus ja huono johtaminen, tuli yhä vieläkin hänen uniinsa. Hän oli menettänyt Norjassa yhden varpaan sekä valtaosan luottamuksestaan Britannian armeijaan. Toipilasaikana hänet oli värvätty Taikuriryhmään, huippusalaiseen vakoojayksikköön – tai sillä tavalla värväävä esiupseeri oli asian hänelle esittänyt. Hänet oli lähetetty Invernessiin, missä hän oli tavannut Maxin ja Diablon. Siellä hänen sydämensä särkyi, ja loputkin hänen illuusioistaan karisivat. Sinänsä ironista, koska illuusiot olivat Taikuriryhmän leipälaji.

Myös ajomatka Lontooseen pimeitä, autioita teitä pitkin toi mieleen sota-ajat. Jos silloin jotenkin onnistui saamaan esikunta-auton käyttöönsä, sai samaan syssyyn haltuunsa myös kadut. Nyt tuntui siltä kuin puolella maailman ihmisistä olisi oma auto. Aurinkoisina viikonloppuina Brigh-

niin johtavat tiet olivat yhtä autojonoa, puskuri puskuria vasten, ja jokaisessa autossa istui hikoileva, innostunut perhe. Hänen omilla vanhemmillaan ei koskaan ollut ollut autoa, ja hänen äitinsä piti autoilua vieläkin hieman pröystäilevänä. Äidin mielessä autoilu yhdistyi Edgarin äveriääseen Charlie-setään ja tämän violettiin Rolls Royceen. Toki äiti silti antoi ymmärtää olevansa pettynyt Edgariin, kun tällä ei ollut omaa autoa.

Pettyneisyys tosin nyt vain sattui olemaan äidin tavanomainen mielentila. Edgar ei ollut varma, johtuiko se siitä, että Jonathan, Edgarin pikkuveli, oli kuollut Dunkerquen taistelussa. Rose oli ollut surun musertama; Jonathan oli ollut hänen suosikkinsa. Toisaalta Jonathan oli ollut kaikkien suosikki, myös Edgarin. Niin, varmaankin pettymys oli ollut äidin elämässä aina läsnä. Sää, lihakaupan tarjonta, kevään kukat; mikään ei ollut aivan sellaista kuin Rose olisi halunnut. Eivät myöskään hänen edelleen elossa olevat lapsensa, Lucy ja Edgar.

Edgar ajoi Buckinghamin palatsin ohitse ja Mallia pitkin keskustaa kohti. Hänestä tuntui kuin hän olisi ainoa ihminen koko Lontoossa. Mitäköhän palatsissa oli meneillään juuri nyt, hän mietti. Valmistauduttiinko siellä kuumeisesti ensi kuun kruunajaisiin? Äiti oli vaatinut, että Edgar viettäisi hänen seurassaan kokonaisen päivän ja osallistuisi hänen kanssaan katujuhlaan, mitä äiti olisi missä tahansa muissa olosuhteissa pitänyt sanoin kuvaamattoman rahvaanomaisena. Edgar tunsi hetkellistä sympatiaa nuorta kuningatarta kohtaan. Tämähän valmistautui tekemään koko loppuelämänsä ajan asioita vasten tahtoaan. Voitonpäivänä väkijoukot olivat kokoontuneet palatsin ulkopuolelle ja hurranneet vaatien kuningasta ja Churchilliä astumaan esiin. Edgar ei ollut ollut siellä. Hän oli ollut onnellinen siitä, että sota

oli loppunut, mutta menetettyään veljensä ja rakastamansa naisen hän ei ollut ollut varsinaisesti juhlatuulella. Hän oli juonut itsensä humalaan Maxin kanssa Golders Greenilla sijaitsevassa pubissa seuranaan kaksi saksanjuutalaista viulistia, jotka eivät myöskään olleet juhlatunnelmissa.

Lähestyessään Trafalgar Squarea Edgar näki takseja ja linja-autoja. West Endissä siis sentään oli vielä elämää. Mutta kun hän kääntyi Whitehallille, koko leveä katu oli pimeä ja hiljainen. Hän näki yksittäisen poliisin Downing Streetin kulmalla, mutta muuten valtionhallinnon keskus uinui kuin pikkukylä Sussexissa. Silti Edgaria jännitti ajatus, että pian hän astuisi maailmaan, jossa tehtiin suuria, lukemattomiin ihmiskohtaloihin vaikuttavia päätöksiä. Ainakin se olisi vaihtelua humalaisen romaninaisen kuoleman tutkimiselle. Edgar löysi oikean osoitteen (se ei ollut helppoa, sillä Whitehallin jyrkät rakennukset eivät alentuneet ilmaisemaan numeroitaan) ja parkkeerasi sen edustalle. Hänen siinä katsellessaan talon peitettyjä ikkunoita paikalle kaarsi taksi, jonka kyydistä nousi Max.

”Terve, Ed”, Max sanoi kuin he olisivat nähneet viimeksi eilen. Todellisuudessa heidän edellisestä kohtaamisestaan oli kolme kuukautta. Max oli vielä esiintymisasussa: hänellä oli yllään smokki ja solmimaton rusetti. Hänen valkoiset hampaansa kiiluivat hämärässä, ja Edgarista näytti kuin hänellä olisi vielä näyttämömeikki kasvoillaan.

”Heippa, Max. Minkä takia meidät sinun mielestäsi on kutsuttu tänne?”

”Se on mysteeri.” Max otti savukerasiansa esiin. ”Ja sinä hän pidät mysteereistä.”

Edgar jätti huomautuksen omaan arvoonsa. ”Saitko saman viestin kuin minä? Taikuriryhmästä ja majuri Gormleysta?”

Max veti pitkät henkoset. Hetken ajan hänen päänsä oli savulla seppelöity.

”Suunnilleen niin se meni”, hän sanoi. ”Minulle soitti mies nimeltä Petre. Tunnetko häntä?”

”En.”

”Gormley on kuollut, eikö olekin?”

”Kyllä. Hän kuoli noin vuosi sitten. Ilmeisesti aivo-halvaukseen.”

”Noh”, Max sanoi, ”meidän on paras selvittää, mistä on kyse.” Hän puhui arkiseen sävyyn, mutta Edgar tiesi, että outo kutsu kutkutti myös Maxia. Ehkä hänkin muisteli armeija-aikojaan. Max oli ollut erittäin vaitonainen sotilasurastaan, mutta Edgar tiesi hänen taistelleen Pohjois-Afrikassa, ja hän oli ollut Taikuriryhmän aivot. Kyseinen operaatio oli lopulta epäonnistunut, mutta sillä oli ollut hetkensä.

Edgar ei tiennyt, mitä odottaa. Narahtaisiko ovi itseltään auki vai olisiko heitä vastassa livreepukuinen hovimestari? Lopulta heidän koputukseensa vastasi sotilas-pukuun sonnustautunut pitkä mies, joka esittäytyi kenraali Petreksi.

”Edgar Stephens.” Edgar vastusti halua tehdä kunniaa.

”Max Mephisto.” Max suoritti pienen, puoli-ironisen kumarruksen.

”Tiedän, kuka olette”, sanoi kenraali yllättäen. ”Näin teidät kerran Chiswick Empiressa. Teitte hitonmoisen tempun, jossa oli leijuva pöytä. Tyttönen katosi ja ilmaantui sitten parvelle. Luoja tietää, miten onnistuitte siinä.”

Kenraali Petre tuijotti Maxia kuin odottaen tämän selittävän temppunsa. Edgar hymyili itsekseen. Max oli joskus suostunut avaamaan illuusioitaan Edgarille, mutta hän ei kuuna päivänä paljastaisi salaisuuksiaan ventovieraalle.

”Mukavaa, että piditte esityksestä”, Max sanoi kohteliaasti.

Kenraali mulkaksi häntä tuuheiden valkoisten kulmakarvojensa alta ja ohjasi heidät marmorisen eteishallin läpi tyhjään toimistuhuoneeseen.

”Istuutukaa.”

He noudattivat kehotusta. Edgar etsi vihjeitä, mutta joutui pettymään. Seinällä oli Euroopan kartta, mutta mikään muu ei erottanut huonetta mistä tahansa porvarillisesta toimistosta. Työpöytä oli tyhjä lukuun ottamatta puhelinta ja lomakelaatikkoa, jossa oli yksi ainoa paperi. Edgar kurotti kaulaansa nähdäkseen sen. Max huomasi ja hymyi. Itse hän ei näyttänyt osoittavan minkäänlaista mielenkiintoa ympäristöään kohtaan.

Kenraali istuutui heitä vastapäätä. ”Teitä varmaan mietityttää, miksi pyysin teitä saapumaan”, hän sanoi.

Edgar oletti sen olleen retorinen kysymys, mutta Max vastasi: ”Olemme kyllä hiukan uteliaita.”

Valkoiset kulmakarvat kohosivat jälleen sanan ”uteliaita” kohdalla, mutta kenraali Petre jatkoi samaan kursailematomaan sävyyn: ”Käsittääkseni te molemmat tunsitte Peter Cartwrightin.”

Etunimen mainitseminen hämäsi Edgaria aluksi, mutta pian hän muisti. Junamatka, piilosana ja pitkä, arvokkaan näköinen mies, joka sanoi: ”Oletteko koskaan harkinnut uraa salaisessa palvelussa?” Eversti Cartwright oli värännyt hänet Taikuriryhmään. Edgar näki hänet vieläkin sielunsa silmin: vanhan koulukunnan sotilas, ryhdikäs, ylimyksellinen, täysin lahjomaton. Edgar muisteli hänen saaneen Viktorian ristin ensimmäisessä maailmansodassa.

Max sanoi: ”Tunsimmeko?”

”Mitä?” Kenraalin kulmakarvat olivat nyt pysyvästi kohonneet yläilmoihin.

”Käytitte mennyttä aikamuotoa. Onko Cartwright kuollut?”

Max oli keskittynyt olennaiseen Edgarin pasteeratessa muistojen bulevardilla. Taas kerran hän mietti, kumpi heistä oli se varsinainen rikosetsivä.

”Kyllä, Cartwright on kuollut”, Petre sanoi. ”Murhattu.”

”Murhattu?” Edgar kuulosti järkyttyneemmältä kuin olisi tahtonut.

”No, hänet löydettiin eilen illalla julmetun iso veitsi rinnassaan, joten sanoisin, että hänet murhattiin.” Kenraalin ironia, kuten hänen kulmakarvaeleensäkin, ei ollut järin hienostunutta. ”Siksi halusin tavata teidät näin kiireesti.”

Asioiden välinen yhteys ei tuntunut Edgarista lainkaan ilmeiseltä. Hän odotti kenraalin jatkavan. Tämä huokaisi kuin ilmaistakseen, ettei olisi ikinä uskonut joutuvansa joskus käyttämään moisia sanoja, ja jatkoi: ”Huoneessa oli asioita... siis, siellä oli... sellaisia asioita, jotka tuntuvat viittaavan... noh, *taikuuteen*. Siksi minä pyysin teidät tänne.”

Nyt Edgar oli läpeensä ällistynyt. ”Taikuuteen?”

”Mitäpä jos veisin teidät katsomaan murhapaikkaa?” kenraali sanoi. ”Näette sitten itse.”

”Kukapa ei näkemäänsä uskoisi”, sanoi Max.

Kenraali loi häneen erittäin tympääntyneen katseen.

Eversti Cartwrightin asunto oli Kensington Squarella. He ajoivat sinne virka-autolla, joka lipui miltei ääneti halki tyhjän kaupungin. He olivat perillä keskiyöllä. Korkeat talot olivat pimeinä lukuun ottamatta valoa yhden kerrostalon, Abbot's Courtin, edessä. Siinä seisoskeli yksittäinen konstaapeli taskulampun kanssa. Max ja Edgar nousivat Petren perässä hiljaa portaat ylös. ”Hissiä ei voi käyttää, se on liian meluisa”, hän selitti. Harmaista hiuksistaan

huolimatta kenraali harppoi portaat ylös kepeästi, kaksi askelmaa kerrallaan. Edgar, joka ajatteli kouliintuneensa melko hyväkuntoiseksi Brightonin kukkuloilla, oli harmistunut, kun huomasi hengästyneensä jo kolmannen kerroksen kohdalla. Max, joka ei tupakoinnin ohella harrastanut mitään liikuntaa, näytti hengittävän aivan normaalisti.

Petre otti avaimen esiin ja avasi oven. Asunnossa oli korkeat huoneet ja mustavalkoinen laatoitus, joka yhdistyi Edgarin mielessä Hovessa asuviin vanhoihin aatelisrouviin. He kulkivat läpi olohuoneen, jossa näkyi kamppailun merkkejä: kaadettuja pöytiä ja samettiverho, joka riippui tangosta kuin joku olisi tarrannut siihen kaatuessaan. Petre ei antanut heidän katsella ympärilleen kovin kauaa. Hän meni käytävän poikki (kristallikruunu, lisää mustavalkoista laatoitusta), avasi toisen oven ja sytytti valon.

Huonetta hallitsi jättiläismäinen parivuode. Edgarin katse siirtyi välittömästi veritahraan valkoisessa untuva-peatossa. Jos Cartwright oli kamppaillut hyökkääjän kanssa olohuoneessa, miksi veritahra oli tässä?

”Täältä hänet löydettiin”, Petre sanoi. ”Hänen ruumiinsa oli tässä sängyllä, mutta kuten näitte, toisessa huoneessa oli mitä ilmeisimmin ollut jonkinlainen välikohtaus. Cartwright ei ollut sitä sorttia, joka antautuu tappelutta. Hänen käsissään oli puolustautumisesta tulleita pistohaavoja.”

Max meni sängyn luo ja kyykistyi tarkastelemaan jotain. Edgar seurasi häntä ja näki, että se, mitä hän oli pitänyt isona veritahrana, oli itse asiassa pelikortti. Punaista valkoisella. Herttaässä.

”Kortti oli ruumiin päällä”, Petre sanoi. ”Ruumis oli asetettu sängylle veitsi yhä rinnassa. Tämä kortti oli veitsen vieressä.”

”Verikortti”, Max sanoi.

Petre kääntyi katsomaan häntä. ”Mitä sanoitte?”

”Herttaässä”, sanoi Max. ”Taikurit kutsuvat sitä verikortiksi.”

3

”Verikortti.” Kenraalin kasvot olivat varjossa, mutta hänen äänensä kuulosti oudon pingottuneelta ja pelokkaalta, aivan toiselta kuin hänen tavallinen sulkeiskentän kuluttama kähinänsä.

Max kohautti harteitaan. ”Taikauskoa se vain on.”

”Ottiko kukaan valokuvaa huoneesta ennen kuin rikospaikkaan kajottiin?” Edgar kysyi.

”Ei tietenkään.” Nyt kenraali oli taas oma tyly itsensä. ”Oli heillä parempaakin tekemistä kuin *valokuvaaminen*.”

Edgarin mieleen oli juolahtanut, että jos pelikortti oli jätetty viestiksi, niin kenties huoneessa oli piillyt muitakin viestejä ja vihjeitä, jotka poliisit ja ambulanssimiehet olivat hävittäneet asunnossa mellastaessaan.

”Mitä muuta täällä oli?” hän kysyi. ”Sanoitte, että taikuteen viittaavia asioita oli useampia.”

”Löysin tämän hänen yöpöytänsä laatikosta”, Petre sanoi. Hän otti povitaskustaan paperilapun ja ojensi sen Edgarille. Se näytti sanomalehdestä reväistyltä. Edgar meni yöpöydän luo ja pani Tiffany-lamppuun valon. Sininen ja vihreä lasi loivat paperin pintaan aavemaisia sävyjä.

Nainen pyörtyi ajatustenlukunäytöksessä

Rouva Velma Edwards, 58, joutui sairaalaan pyöräytyään ajatustenlukunäytöksessä. Albanyn suurmarkkinoilla järjestetyssä tilaisuudessa esiintyi tunnettu

Mestaritaikuri ja etevät etsivät murhaajan jäljillä!

Eletään muutoksen aikoja. Kuningatar Elisabetin kruunajaiset lähestyvät, mutta Edgar ja Max eivät ole juhlatuulella. Heidän sodanaikainen komentajansa eversti Cartwright on löydetty kuolleen hallussaan verinen pelikortti ja ohjelmalehtinen, jossa on toisen menehtyneen toverin nimi. Edgar matkustaa saamansa vihjeen perässä New Yorkiin sillä aikaa, kun Max valmistelee Lontoossa kruunajaispäivän varietee-esitystä. Ratkaisevan oivalluksen saa kuitenkin ylikonstaapeli Emma Holmes, ja pian Edgar, Max ja Emma huomaavat juokse-
vansa kilpaa kohtalon kanssa, jotta kruunajaispäivästä ei tulisi liiankin ikimuistoinen.

**"Lukija saa nauttia sodanjälkeisen
Englannin tunnelmista matkalla kohti
yllättävää loppuratkaisua."**

KIRKUS REVIEWS

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5776-1